

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Ἡ κόρη τῆς προδομένης

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

VI

Ἡ Μάρτυ τὰ εἶχε μὲ τὸν πατέρα καὶ μὲ τὴν καταραμένη αὐτὴ ἐξάρθρωσὶ τοῦ, γιατί, ἂν δὲν τοῦ συνέβαινε αὐτὸ τὸ πάθημα, ὁ κ. ντὲ Κομπέρ θὰ εἶχε τρέξει κοντὰ στὴν κόρη του—ὅπως τουλάχιστον φανταζόταν ἐκείνη—κι' ὁ Τζιλ δὲν θὰ εὗρισκε πρόφασι νὰ μὲνι στὸ Μενάφι καὶ νὰ θλέπη τὴ μισητὴ Κλάρα.

Γι' αὐτὸ, αὐτὴ ἀπαντοῦσε κἀν στὶς ἀλλεπάλληλες καὶ γεμάτες τρυφερὴ ἀνησυχία ἐπιστολές, ποὺ ὁ πατέρας τῆς τῆς ἔκανε. Τὴν ἀποστολὴ νὰ πληροφοροῖ τὸν κ. ντὲ Κομπέρ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς κόρης του, τὴν εἶχε ἀναλάβει ὁ Τζιλ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐκτελοῦσε, γράφοντάς του μερικές φράσεις ψυχρῆς καὶ σύντομης. Πράγμα περίεργο! Αὐτὸς ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ τὴν εἰσωνική καὶ περιφρονητικὴ ἀνησυχία τοῦ ντιλετάντη ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ἀθλιότητες καὶ ἀνάνοιρες, ἐνοῦθε τὸν ἑαυτοῦ του θαθεῖα ἀνανακτιομένο ἀπὸ τὴν πράξι, τὸν ἐξαδέλφου του Φραγκίσκου ντὲ Κομπέρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

Ἦτανε θυμωμένος μαζὺ του προπάντων γιὰ τὴ θλίπι ποὺ ἡ σκέψις τοῦ ἔνοχου καὶ ἀθλιου πατέρα ἔριχνε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Κλάρας, ὅπως ἡ νέα κόρη τοῦ εἶχε πῆ μιά μέρα. Κ' ἴσως ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴ δυσπιστία ποὺ ὕπηρχε μέσα σ' αὐτὴ τὴν καρδιά ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Κλάρα εἶχε μάθει γιατί πέθανε ἡ μητέρα τῆς.

Ἐν' ἀπόνεμα, καθὼς ὁ Πάλοο συνώδεε τὸν Τζιλ λίγο ποὺ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, συνάντησαν ἕναν ψηλὸ, μελαγχρινὸ νέο, μὲ παρυσιαστικὸ συμπαθητικὸ, ὁ ὁποῖος τοὺς χαίρετο.

—Νὰ μιά φυσιογνωμία εὐχάριστη! παρατήρησε ὁ Τζιλ.

—Εἶνε κ' ἕνα λαμπρὸ παλληκάρι, σινιόρε! εἶπε ὁ Πάλοο. Εἶνε καθηγητὴς μὲ λαμπρὸ μέλλον. Ὀνομάζεται Τζοβάνι, Ἀθέρρι... Ἄ! ἂν ἡ Κλάρα μου ἦθελε!... Τὴν ζήτησε νὰ γάμο καὶ θὰ γινόταν εὐτυχιωμένη κοντὰ του! Μὰ ἐκείνη δὲν θέλει... Βλέπετε, σινιόρε, σκέφτεται πάντοτε τὴν τύχη τῆς δυστυχιωμένης τῆς ὑπέρτας καὶ δυσπιστῆς πρὸς ὅλους τοὺς ἀνδρες. Μοῦ εἶπε μιά μέρα, ὅτι θὰ τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ πιστέψῃ σὲ μιά ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι κι' ὅτι ὁ φόβος μήπως ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτα θὰ ἐκμυδνείε μέσα τῆς κάθε ἐμπιστοσύνη καὶ θὰ δηλητηρίαζε ὅλη τῆς τὴ ζωή... Δὲν εἶνε λοιπὸν καλύτερα νὰ μὴν συλλογιζέται καθόλου τὸ γάμο, σινιόρε...

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, καί... θὰ γινόταν πολὺ δυστυχιωμένη!... Μὰ εἶνε πολὺ λυπηρὸ νὰ εἶνε τόσο ἀπογοητευμένη σὲ ἥλικια εἰκοσι χρόνων...

Κατὰ θάθος ὁμοῦ, ὁ Τζιλ δὲν λυπόταν γι' αὐτὸ... Ἐτσι, ἡ Κλάρα τοῦ φανόταν ἀκόμα πιὸ πρωτότυπη καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσα. Ἐπειτα, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τουλάχιστον, τοῦ ἔμοιαζε λίγο... Μήπως κι' αὐτὰς, ὅπως κ' ἐκείνη, δὲν δυσπιστοῦσε στὴν πίστι καὶ στὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων;

Αὐτὸ τὸ κοινὸ αἰσθημα, ἦταν τάχα ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔφερε σιγά-σιγά τὸν ἕνα πιὸ κοντὰ στὸν ἄλλο κ' ἔδινε στίς σχέσεις τους μιά ἀπλότητα διαρκῶς καὶ πιὸ μεγάλη, διώχνοντας ἀπὸ τὴν Κλάρα τὴν δυσπιστία τῶν πικρῶν ἡμερῶν καὶ ἀπὸ τὸν Τζιλ τὴν ὑπερβολικὴ φιλοσοφίαν κ' εὐγένεια, ποὺ εἶχε τορμάξει τὴ σοβαρὴ νέα;

Κουβέντιζαν γιὰ ὅλα, σ' αὐτὴς τῆς συνομιλίες τους, στίς ὁποῖες συμμετεῖχε συνήθως κι' ὁ κ. Πάλοο Νεράντι. Ὁ Τζιλ εἶχε βαυπωθῆ κριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι τῆς Κλάρας, ἀπὸ τὴν λεπτότητα τῶν κρίσεών τῆς, κι' ἀπὸ τὸ καλὸ τῆς γοῦστο, τὸ τόσο θαθὸ. Ἀντιλαμβάνονταν ἔτισης, ὅτι ἡ νεαροῦ ἐξαδέλφου του εὐχαριστιόταν πολὺ μὲ τὴν κουβέντα του κ' ἐνοῖωθε γι' αὐτὸ περισσότε-

ρη χαρὰ, παρὰ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό ποὺ προκαλοῦσε σὲ διάσημες κοσμικὲς προσωπικότητες, ἡ ὁποῖες τὸν ἀποκαλοῦσαν «ὁ ἀθάστος συζητητὴς».

Ἡ κλάρα, κατὰ τὶς συνομιλίες τους αὐτῆς, δὲν ἐδίσταζε νὰ διακηρύσσει τῆς θρησκευτικῆς τῆς πεποιθήσεως, τὴ σταθερὴ καὶ φωτισμένη τῆς πίστι. Μὰ ποτὲ δὲν εἶχε δὴ τὴν παραμικρὴ λάμπι εἰρωνείας στὸ θλέμμα τοῦ Τζιλ. Μιά μέρα μάλιστα, τῆς εἶπε:

—Εἶστε εὐτυχιωμένη ποὺ πιστεύετε ὅτι ὑπάρχει μιά μεγάλη εὐτυχία, μιά αἰώνια ὡμορφιά πάνω ἀπὸ τὶς ταπεινότητες καὶ τὶς ἀθλιότητες αὐτῆς τῆς γῆς!

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ τὸ σταθερὸ καὶ συμπονετικὸ θλέμμα τῆς καὶ ἀπάντησε:

—Αὐτὴ ἡ εὐτυχία θὰ μπορούσε νὰ ἦταν καὶ δική σου, Τζιλ! Γιὰ μιά στιγμὴ, ἡ συνηθισμένη του εἰρωνεία τὸν κυριεύσε πάλι καθὼς τῆς ἀπαντοῦσε:

—Ἦ! τί χαριτωμένο πράγμα ποὺ θὰ ἦταν ἂν γινόμουν ἕνας μικρὸς ἅγιος!... Ὅλο τὸ Παρίσι θὰ διασκεδάζε γιὰ πολὺ καιρὸ μαζὺ μου.

Μὰ, θλέποντας τὴν πονεμένη ἐκπληξι καὶ τὴ μομφὴ ποὺ πλημύρισε τὰ μεγάλια μαῦρα μάτια τῆς νέας, ἀλλάξε ἀμέσως τὸνο καὶ εἶπε:

—Συγγνώμη, Κλάρα... Εἶμαι ἕνας ἡλίθιος!... Πιστέψετε μὲ, ἀι ποτὲ ἡ πίστις σας μὲ φώτιζε, ποτὲ δὲν θὰ δίστασα νὰ τὴν διακριθῶ σ' ὄλον τὸν κόσμο, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ γνώμη του. Ἐχὼ πολλὰ ἐλαττώματα, μὰ ὅλοι παραδέχονται ὅτι ἀδιαφοροῦ πάντοτε γιὰ τὸ τί θὰ πῆ ὁ κόσμος γιὰ ὅτι κάνω, εἶτε καλὸ, εἶτε κακὸ εἶνε.

Τώρα, ἡ Κλάρα πίστευε στὴν εἰλικρινεία του. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γινόταν σιγά-σιγά γι' αὐτὴ λιγώτερο μυστηριώδης στὸ χαρακτήρα, καταλάθαινε ὅτι ὁ Τζιλ δὲν ἦταν κακὸς κατὰ θάθος, κι' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ εἶνε καλὸς, ἂν ἡ ἠθικὴ ἀνατροφή του ἦταν διαφορετικὴ. Μάντευε, ὅτι τὰ ἔνοστιχα τῆς ψυχῆς του, πιὸ εὐγενικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλων ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός του. Ἐκτός ἀπὸ τῆς ὄρας τῆς ἐργασίας του, ἦταν ἀδειανή, ἐπιπόλαιη, ἀμέριμη.

Ἡ συμπάθεια εἶχε γεννηθῆ μέσα τῆς καὶ μεγάλωνε κάθε μέρα, ὅσο ἔβλεπε τὸ Τζιλ πιὸ ἀπλὸ κ' ἐγκάρδιο καὶ θεσπαιωνόταν πῶς τὸ ἐνδιαφέρον του γι' αὐτὴν δὲν ἦταν, ὅπως εἶχε πιστέψει στὴν ἀρχή, μιά ἐπιθυμία νὰ διασκεδάσει ἐρωτοτροπονώντας μὲ τὴ νεαρὴ ἐξαδέλφη του, ποὺ τόσο ἀπρόσπτα τὴν εἶχε ἀνακαλύψει.

Μὰ ἡ φιλικὴ αὐτὴς σχέσηις ἐπρόκειτο νὰ διακοποῦν σὲ λίγο. Ὁ γιατρός εἶχε πῆ, ὅτι ἡ Μάρτυ θὰ μπορούσε σὲ λίγες μέρες νὰ μετακινήθῃ καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐξάρθρωσὶ του, τὴν περιμενε ἀνούπομα, καθὼς τῆς ἔγραφε.

—Τὴ εὐτυχία! φώναξε ἡ Μάρτυ, ἀνακοινώνοντας τὴν εἴδησι αὐτὴ στὸ Τζιλ. Κόντεψα νὰ πεθῶν εἰδῶ! Δὲν ἔβλεπα ψυχὴ ζωντανή, ἐκτός ἀπὸ σένα καὶ τὴ μίστερς Σμήτον.

Ὁ Τζιλ, ὁ ὁποῖος διάθαζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ γράμμα του ἐξαδέλφου του, ἀκουσε τὰ λόγια τῆς.

—Καὶ ποῖος φταίει γι' αὐτὸ; τῆς εἶπε. Ἄν ἦθελες, ἡ σινιόρινα Κλάρα, ποὺ εἶνε τόσο καλὴ, θὰ γινόταν γιὰ σένα μιά γοητευτικὴ σύντροφος!...

—Ἀφσὲ μὲ ἤσοχο μὲ τὴν Κλάρα σου! τῆς ὁποῖας τὰ μάγουλα ἔγιναν κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ὄρα τῆς. Ἐσὺ μορεὶ νὰ τῆς θρίσκῃς ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ κόσμου... Μὰ ἐμένα μὲ νεύρισε ἀπὸ τὴν πρώτῃ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδα.

—Τὸ καταλαβαῖω αὐτὸ! παρατήρησε ὁ Τζιλ, μ' ἕναν γαλήνιο σαρκασμό.

—Πῶς τὸ καταλαβαίνει;

—Μὰ γιατί ὄπλοῦσται μιά γυναῖκα τόσο ἰδανικὰ ὥραια, δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ προ-

Ὁ Τζιλ διάθασε τὸ γράμμα τοῦ ἐξαδέλφου του...

καλή τη ζήλεια των άλλων γυναικών!

Τά χείλη της Μάττυ μαζεύτηκαν οπασμαδικά.

—Νομίζεις λοιπόν πως τη ζήλευω; ρώτησε με τόνο που προσαπόθεσε να τον κάνει περιφρονητικό.

—Είμαι θέβαιος γι' αυτό, πολυαγαπημένη μου εξαδέλφη.

—Η Μάττυ σήκωσε απότομα τους ώμους της και του έριξε ένα βλέμμα προκλητικό.

—Κ' εγώ σου λέω πως άποτάσαι! Νά ζηλέψω, εγώ, αυτή τη χωριστοπούλα;

Και ξέσπασε σ' ένα ειρωνικό γέλιο.

—Ο Τζιλ κατασφύρασε και τὰ μάτια του έλαμψαν.

—Είπε χωριστοπούλα, της άπάντησε, μονάχα από τη μητέρα της, γιατί πράγματι ο πατέρας του σινοίρε Νεράλντι ήταν ένας καλλιερητής. Μά από την μητέρα της, κατάγεται από παλαιά και μεγάλη άριστοκρατική οικόγένεια και δέν πέφτω καθόλου. Έξω άν σε θεβαιώσω ότι έχει άριστοκρατικό αίμα όσο ακριβώς έχεις κ' εσύ, Μάττυ.

—Η νέα κόρη έγινε κατακόκκινη. Δέν άγνοούσε πράγματι ότι κι' ο δικός της παπούς από τη μητέρα της ήταν γιουός άπλου χωρικού του Στραφρονιστάρι.

—Πόσο καλά πληροφορημένος είσαι, είπε, προσπαθώντας να κρύψη τη λύσσα της κάτω άπ' την ειρωνεία. Βλέπει καιεις πως άποκτήσατε όλη την έμπιστοσύνη της σινοίρας.

—Μου έκανε πράγματι την τιμή να μου την παραχωρήσει...

—Τότε ή αναχώρησή σου από δω θα της φέρη άπελπισία, φτωχέ μου Τζιλ.

—Δέν είναι τόσο άόηθη, να είσαι θέβαιη γι' αυτό, Μάττυ! της άπάντησε με τό συνθισμένο του σαρκαστικό γέλιο.

—Όταν την άφησε, λέγοντας ότι θα πήγαινε να είδοποίηση τον κωμωιέρη του ν' άρχιση τίς προτοιασίες της αναχωρήσεως, ή Μάττυ θυσιάθηκε σέ σκέψεις.

—Τι να σκέπτεται πραγματικά ως προς αυτή τη νέα; άναρωτιόταν. Είναι τάχα ένα άπλο καπρίτσιο, ένα φάνερ που αίριο θα τό ξεχάσει; Δέν θα έπρεπε να φοδμάει καθόλου, σχετικώς, γιατί έξωω την ανεξάρτησία του χαρακτήρος του και την ελάχιστη εύαισθητη καρδιά του, άν...άν αυτή ή Κλάρα δέν ήταν παραπάνω από ώραία. Είμαι ειλικρινής μολιόντι τη μισώ. Άναγνωρίζω πως ή φυσιογνωμία της έχει μια έκφραση σαρραστασική κι' ότι τὰ μάτια της είναι υπέροχα. Τότε, πως ο Τζιλ δά υπορέση να την ξεχάσει;

...Λοιπόν, άν ή Μάττυ μπορούσε να εισωρήση στήν σκέψη του Τζιλ, θα έβλεπε ότι ο εξαδέλφος της, μακράν από τούτο να συλλογίζεται να ξεχάσει την Κλάρα, συλλογίζεται με ποιο τρόπο να συνεχίση γραπτώς τίς φιλικές σχέσεις τους... Γιατί δέν ύπήρχε παρά ή φίλια μεταξύ τους και τόσο ο ένας όσο κ' ή άλλη, ήθελαν να περιοριστούν ή σχέσεις τους στο σημείο αυτό.

Βέβαια, ο Τζιλ στήνη άρχή, από υλιετατισμό ψυχολογού, είχε σκεφθή να έπιχειρήση να κατακτήση αυτή τη νεαρή καρδιά. Μά έπαψε έντελώς να τό σκέφτεται αυτό, μόλις ανακάλυψε την εύγένεια, την λεπτότητα και την περιφάνεια της. Ο σκεπτικισμός του είχε ύποκληθή με σεβασμό μπροστά σ' αυτή την ψυχή, που την έμάντευε τόσο ώραία και τόσο άγνη. Άπό τότε δέν έβλεπε πια σ' αυτή ένα άντικείμενο μελέτης, όπως ήσαν όλες ή γυναίκες που είχε συναντήσει ως τότε στη ζωή του. Ένοιωθε γι' αυτή μια συμπάθεια ειλικρινή, κάθε μέρα και πιο δυνατή, και αυτός, ο ανεξάρτητος άνθρωπος, μολιόντι αντίλαμθανόταν την έπίδραση την όποία ή Κλάρα έξασκούσε σιγά-σιγά στίς κρίσεις του, ωστόσο δέν συλλογίζεται να ξεφυγή άπ' αυτή κι' ένοιωθε μάλιστα μια εύχαρίστη να ύποχωρή σ' αυτή την έλξη, την καμωμένη από λεπτές άρετές και μια σπάνια ψυχική άνύψωση.

Μά δέν την άγαπούσε, όχι! όχι! Ο έρως είναι μ' άλυσίδα και ο Τζιλ μισούσε τὰ δευατά. Μία στοργική φίλια εξαδέλφου που συμπαθούνται, αυτό ήταν έκείνο που θα ύπήρχε για πάντα μεταξύ τους... Και, μολιόντι ένοιωθε θλίψη γιατί θα έφευγε μακριά της, ωστόσο δέν ήμπορούσε παρά να σκέφτεται ότι καλύτερο ήταν αυτό, γιατί ήξερε, ότι σχεδόν κατά κανόνα, ή φίλια μεταξύ άνδρος και γυναίκας δέν άργεί να μεταβληθή σέ κάποιο άλλο αίσθημα. Ο χωρισμός ή άποσφούση αυτό τον κίνδυνο, ένδο συγχρόνως θα εξακολουθούσαν μ' έπιστολές ν' ανταλλάσσον τίς σκέψεις τους.

Την προηγούμενη της αναχωρήσεως της Μάττυ—και της δικής του επίσης γιατί κι' αυτός θα έαναυριζέτο στο Παρίσι—ο Τζιλ έφτασε πολύ ωρίς στο σπίτι του Νεράλντι με τό σκοπό να δώ κάπως περισσότερο την Κλάρα αυτή την τελευταία ήμέρα. Τόν δέχτηκε ο γέρο Πάλο, ο όποιος τόν πληροφορήσε ότι ή έγγονή του είχε πάρει τό έργόχειρό της για να πεί να έργαστή στον άγαπημένο της πάγκο, στο παρεκκλήσιο της Μαντόν-

νας.

—Μπορώ να πάω να τη βρώ; ρώτησε ο Τζιλ.

—Ο γέρος του άπάντησε καταρατικά και ο Τζιλ τράβηξε για τό άσας του Σύλβι. Βάδιζε πολύ γρήγορα, θιάζοντας μηχανικά τό σήμα του και σέ δέκα λεπτά είχε φτάσει στο παρεκκλήσιο.

—Η Κλάρα ήταν εκεί, καθισμένη στον παλιό πάγκο, έχοντας για πλαίσιο στο θελκτικό πρόσωπό της ένα πλήθος από τριανταφυλλένια κι' όλοπύρρα ρόδα. Χαμογέλασε, βλέποντας τον να παρουσιάζεται και τραβήχτηκε λίγο, δειχνοντάς του συγχρόνως την άδειασή της πλαί της στον πάγκο.

—Ήρθατε να μ' άποχαιρετήσετε, Τζιλ, τόν ρώτησε.

—Όχι ακόμα έντελώς, άγαπητή μου εξαδέλφη. Μά άρχίζω από σήμερα τόν άποχαιρετισμό μου, γιατί αύριο θα πρέπει ή να χωριστούμε σαν ξένοι, αφού έπιμένετε να μη μάθω ως τό τέλος ή Μάττυ τό δεσμό της συγγενείας που σας ένώνει.

—Μία σκία πέρασε από τό πρόσωπο της Κλάρας.

—Άν κρίνη καιεις από τη στάση της δίδος Μάττυ άπέναντί μου, τώρα που με θεωρεί σαν ξένη, μπορεί να προδύξη τὰ αισθηματά της άν μάθω ποιά είμαι...

—Ω! δέν θα γινόταν ίσως χειρότερα!... Πάντως, αφού προτιμάτε να κρατήσετε τό λγκονίτο σας, κρατήστε τού. Όστε λοιπόν τώρα να καταδικαστώ να μη σας ξεναιδώ για πολύ καιρό, Κλάρα;

—Της είχε πιάσει τό γέρι και γάιδεσε τη νέα κόρη με τό χαμογελαστό και σοβαρό συγχρόνως βλέμμα του...

—Μά είναι πολύ πιθανόν, έπρόσθεσε, να κάτω τό χειμώνα ένα μικρό ταξείδι στην Ίταλία για να σας ξεναιδώ.

—Ποιός ζερεί άν ως τότε δέν θάγατε ξεχάσει την εξαδέλφη σας;

—Πόση λίγη έμπιστοσύνη έχετε ακόμα σέ μένα... Και νομίζετε πως είναι δυνατόν να σας ξεχάση καιεις τόσο εύκολα; Έσφιαστική κι' ο ίδιος με την θερμότητά με την όποία είχε προφέρει αυτά τὰ λόγια.

Άγιο κόκκινο χρώμα ανέθηκε στα μάγουλα της Κλάρας, και ή μακρμές της βλεσαρίδες χαμήλωναν πάνω άπ' τὰ μάτια της—στην ήθελαν να κρύψουν, από τό βλέμμα του Τζιλ, μια εύτυχιόμενη και χαρούμενη έκφραση.

—Θέλω να σας πιστέψω, Τζιλ... είπε. Ναι! Θέλω να πιστέψω ότι θα σκεφτώσατε καμιά φορά την εξαδέλφη σας τού Μενάφι.

—Θά σάς σκεφτώμαι, έν πρώτως, κάθε φορά που θα έργάζομαι. Καθώς θα γράφω, θ' άναρωτιέμαι: «Αυτή την ίδια, αυτή τη σκέψη, θα την έσκέφτεται τώρα ή μικρούλα και σοφή μου εξαδέλφη;» Ή πεται, άγαπητή μου Κλάρα, ύπάρχει ένας τρόπος να έπικοινωνή-

νοούμε: Ο' άλληλογραφούμε, δέν εν' έτσι; —Φαντάζεστε ότι μπορεί να γίνη αυτό; —Ναι; Είμαστε έξάδελφοι και δέν χωρεί καμιά παρεξήγηση... Και είμαι θέβαιος πως θα γράφετε γοητευτικά. Κάτω άπ' την ειρηνική σκία τόν δέντρον, εξακολουθήσαν την συνομιλία τους, ένδο ή Κλάρα έργαζόταν στο κέντημά της. Άπολάμβαναν τη γοητευτική μελαγχολία της τελευταίας αυτής συναντήσεως τους κι' ο καθένας τους εύχόταν κρυφά να γίνουσαν ή άρες μακρμές άκόμα.

—Ο καιρός όμως περνούσε άδυσώπητα. Ο Τζιλ κύτταζε σέ μια στιγμή τό ρολοι του και ξεφώνισε:

—Πέντε παρά τέταρτο!... Πώς; Κιόλας!... Τόσο τό χειρότερο για τη Μάττυ άν με περιμένει! Αυτή θα έχη όλο τόν καιρό να με βλέπη στο Παρίσι.

—«Όχι, πηγαίνετε! Δέν πρέπει να δειχόσατε κακός σ' αυτή! Είναι άξιόλοπητη ή δυστυχής!... Τι φταιει αυτή, άν δέν έλασε ήλική άνατροφή;... Κι' έπειτα, αφού έσκαπτε, καθώς ηού είπατε, μεγάλη έπίδραση επάνω της, όφειλετε να προσπαθήσετε να τη μεταμορφώσατε λίγο...»

—Ο Τζιλ ξέσπασε σ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

—Εγώ; είπε. Μά έν πρώτως, Κλάρα, θα έπρεπε ν' άρχισω να μεταμορφώνωμαι μόνος μου... Όταν θα με κάνετε και μένα ένα καλό χριστιανό, μικρή μου άγία εξαδέλφη, τότε θα έχω τό θάρρος να έπιχειρήσω τόν προσηλυτισμό της Μάττυ... Μά τώρα, ούτε την όρεξι, ούτε τὰ μέσα έχω. Μη με κυττάτε έτσι έπιτημητικά... Είμαι ακόμα κακός, πολύ κακός, σας τό όμολογώ ταπεινά... Θά ήθελα πολύ, πιστέψέτε με, να είχα κι' εγώ αυτούς τους θησαυρούς της καλωσύνης, τού ζήλου και της εδσπλαχνίας, που γεμίζουν την καρδιά σας και που είστε πρόθυμη να τούς σκορπίσετε σ' όλο τόν κόσμο—έκτός από τούς δυστυχιμένους ανθρώπους, που θα τολμούσαν να σας μιλήσουν για έρωτα και να σας ζήτησουν τό χέρι σας.

(Άκολουθεί)

Μία φωτογραφία του Τζιλ της έμεινε τώρα ως μόνη άνάμνησις...